

el respecte d'altri els que per ells l'obligaven, i atenten contra la llibertat del pensament els que la utilitzaven per plataforma.

Quants són, però, avui els que blasmen contra el govern dels Soviets i mai no s'havien captingut del perill, que per a la pau social del món, eren les deportacions a Sibèria i la desproporció irritant entre el devassall de riquesa d'aquella plutocràcia dirigent i l'abandó i la misèria del poble rus!

Els qui modelaren aquell poble no podien esperar altra cosa que la Rússia d'avui. I el demà quines sorpreses ens tanca?

GLÒRIES OLOTINES

II

ERA En Joaquim Vayreda home de caràcter reflexiu i reposat. Poc parlador habitualment, reservava els seus judicis per coses que realment en fossin mereixedores; llavors la vibració de la seva veu prenia una tonalitat enèrgica i segura, resumint en pocs mots la realitat, talment com en poques pinzellades concretava un quadre. Ell fou qui, amb la suavitat i frescor que donava a les seves obres, interpretant tots els matisos de la nostra contrada, la descobria, com a pintor-poeta, mostrant-la als ulls dels barcelonins que ben aviat sentiren la fretura d'admirar-la. Degut a ell foren molts els qui vingueren a cercar-hi inspiració, entre els quals recordo: els artistes Urgell, Caba, Tamburini Barran J. J. Llimona, Anglada, Russinyol, Mestres, Salivey, Armet, Pinós Junyent, Angel, Grezne, Baixas i altres que omiteixo per haver oblidat els seus noms, sense comptar-hi gran nombre d'escultors. D'aquí nasqué l'ambient artístic que donà nom a nostra volguda ciutat, contribuint a que molts fills de la mateixa arribessin a assolir llocs ben envejats. Aquí prengué nom i vida la Escola Olotina.

A en Vayreda té d'agrar-se-li la paternitat d'aquesta escola que, ajudat pel seu germà, s'afanyaven en engrandir-la amb tota cura i amor. Qui era el seu germà? En Marian Vayreda pintor notable; no fou precisament en les arts pictòriques on desenrotllà el seu talent.

La gerència de «El Arte Cristiano» que ocupava, posant-hi tota l'ànima, li absorbia totes les energies. Molt semblant de caràcter amb el seu germà, desseguit se li endevinava la virtut de la bondat barrejada amb una gran dosi d'energia; model de famílies cristianes, de tracte senzill i exquisit i paraula captivadora, no donava mai motiu de queixa a tots quants el rodejaven.

Desaparegut el «Cercle Artístic» per motius que ara no són del cas esmentar, en Marian tornava a coordinar voluntats i llimar mesquineses per aixoplugar altra volta en una institució cultural a tots els qui sentien devoció o simpatia per a l'Art, essent prompte un fet la fundació del benemèrit «Institut Olotí».

Allà reunits tots els elements intel·lectuals, fruïen amb daler, donant expansió a totes les manifestacions de caràcter artístic, ja que entre els socis no hi mancaven poetes i escultors, músics i pintors, influint poderosament a estimular l'estudi i amar a les Belles Arts.

El joc, aquest passatemps nociu, tenia allà una preferència gairebé nul·la; en canvi s'aprofitaven les hores organitzant exposicions, entre les que es destacaren una que tingué